

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfântului Ioan Botezătorul

În duh de Bobotează te cuprind și în ziua aceasta, poporul Meu. Mă mângâi în sărbători când grăiesc cu tine. E mare mângâiere pentru Dumnezeu când are cu cine să grăiască pe pământ. Tot omul Mă crede fericit lângă Tatăl, dar munca Mea cea de la Tatăl dată în ascultarea Mea a fost și este omul. Mă mângâi când pot să fac ceva pentru om, și puțin ajutor am de la om. Când am făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute, pentru om le-am făcut. O, nu știe omul durerea pe care Mi-a făcut-o că s-a smuls din Mine și s-a tras în sine și Mi-a răpit fericirea, căci omul avea să fie fericirea lui Dumnezeu.

Mă mângâi cu tine, poporul Meu. E mare mângâiere când cineva îndurerat și rănit adânc de durere are cum să-și spună rana sa. Rana Mea este omul. Am suflat peste el cu gura duh din Duhul Meu când l-am plămădit din pământ după chipul Meu, și am în el din Mine și Mă doare rana în om și nu știe omul cum vine aceasta. O, dacă un părinte suferă atât de greu de la copilul lui cel căzut de la el prin neascultare, o, câtă suferință a rămas pe Dumnezeu după ce omul s-a smuls din El și s-a tras în sine!

Caut mângâiere, poporul Meu. I-aș spune omului mereu durerea Mea cea lungă de la el. Mă fac în mijlocul tău cuvânt și Mă dau omului ca să audă plânsul Meu cel după el, și te rog, fiule, îngrijește-Mi statul Meu în mijlocul tău și ai grijă de cărarea Mea spre tine, și să văd aceasta, să văd că Mă ascuți, că rău M-a pedepsit neascultarea omului, tată. Dau să te umplu de milă pentru rana Mea, căci Eu acum două mii de ani am luat trup ca și omul și Mă doare în trup rana, nu numai în duh. Se supărau cărturarii și fariseii din vremea trupului Meu, se supărau, se înrăiau pe Mine când Mă vedeau că iert păcatele omului și că-l vindec de rău, dar Eu făceam aceasta pentru că omul este rana Mea, și Mă mângâiam când îl auzeam pe om că grăiește cu Mine și că-Mi cere ajutor și vindecare. O, în fiecare om Mă doare duhul și trupul și nu pot să-i stârnesc omului duh de credincioșie în el pentru Mine, căci cel smuls din Dumnezeu și căzut pe pământ nu mai este ca atunci când era cu cerul înconjurat pe pământ. O, nu mai poate omul să stea întru Mine, căci păcatul despărțirii de Dumnezeu a omului s-a tot înmulțit șapte mii de ani din om în om, și odată cu el s-a stârnit în om nevoia de fericire, căci omul și-a pierdut fericirea și n-o mai găsește, iar dacă mai crede când și când că o are în mână, o, nu e ea, căci fericirea omului avea să fie Dumnezeu, precum fericirea Mea avea să fie omul.

M-am zbatut șapte mii de ani să întind mâna și să-l iau iarăși în Mine pe om. Am tot căutat o sămânță de pus la însămânțat ca să fac din nou pe om, și apoi să-l păstrez, ajutat de toate puterile cerești, dar omul se veștejește mereu, mereu sub ochii Mei. M-am luptat cu el să-l aduc la păreri de rău pentru căderea lui din viață. El însă se supăra pe Mine și mai mult și Mă păresea și mai mult. Nici iubirea, nici dojana nu l-au făcut pe om să se întoarcă spre Mine și să Mă mângâie pentru rana Mea cea de la el. Am venit acum două mii de ani de la Tatăl la om și M-am îmbrăcat în trup, ca să fiu văzut și să-l atrag pe om la Mine și la Tatăl și să fie el iubire ca și Dumnezeu și să-Mi capăt înapoi mângâierea. Omul însă n-a putut să fie iubire, și dacă n-a putut a rămas trup, a rămas așa și atunci când i-am arătat față către față iubirea mai mult decât îi arătasem în rai. I-am spus atunci în rai să nu mănânce din pomul cunoștinței, iar când am venit acum două mii de ani trup între oameni i-am dat omului să mănânce din pomul vieții și să trăiască în veci, dar nici atunci nu M-a putut iubi omul pe vecii, pentru că el a mâncat atunci în rai din pomul cunoașterii, iar cunoașterea era să fie a lui Dumnezeu, Care poate împotriva răului, Care poate pentru bine.

Am venit acum două mii de ani pe pământ pom al vieții și i-am dat omului să mănânce din el, și l-am învățat cum să mănânce din el ca să fie viu ca și pomul din care mănâncă. O, poporul Meu, îmi înțelegi tu, oare, durerea? O, hai să ne mângâiem unul altuia durerea, hai să ne dăm putere pentru durere, căci durerea e grea, și e tainic de grea, căci suferă tainic.

Sunt cu botezătorul Ioan în ziua lui de serbare între sfinți. Suntem veniți la poporul Meu de pe pământ, o, Botezătorule al Meu. Să Ne așezăm cu sărbătoare în mijlocul lui. E sărbătoare pentru cei din cer cuvântul Meu, căci cerul este lipsit de mângâiere ca și Dumnezeu, iar cuvântul Meu este înviere pentru cei din cer. Tu ai știut cum să Mă dai oamenilor. I-ai chemat la curățire și la pocăință și le-ai zis că după tine vin Eu cu curățirea și apoi cu învierea omului, prin propovăduirea împărăției cerurilor pe pământ. Sunt osteniți cei ce Ne deschid ca să intrăm în carte, sunt îndurerați adânc și sunt nemângâiați în dureri ca și Noi. Hai să lucrăm duh de înviere, hai să lucrăm peste om, hai să cuvântăm! Amin, amin, amin.

– O, Mielușule al Tatălui! Eu am fost acela pe care Tatăl m-a trimis în lume ca să fiu îngerul Tău cel de dinaintea venirii Tale pe pământ, și tot prin îngeri m-a trimis, ca și pe Tine m-a trimis Tatăl, și m-a trimis pentru Tine, și m-a trimis pentru om. Glasul îngerului mi-a pus numele Ioan mai înainte de zămisirea mea, și a spus îngerul că pe mulți din fiii lui Israel îi voi întoarce la Domnul Dumnezeu lor, întocmindu-I Lui popor pregătit, fiindcă voi fi mare înaintea Domnului, și încă în pânțele fiind voi fi plin de Duhul Sfânt. O, cum să nu fi fost eu așa dacă am fost vestit de înger că așa voi fi? Și cum să nu fi fost eu așa după ce Tu, Doamne, prin mama Ta ai binecuvântat pe mama mea când ele s-au întâlnit și și-au vestit una alteia vestirea îngerului, pentru mine și pentru Tine, mai înainte de nașterea noastră între oameni?

O, se miră cărturarii și fariseii vremii de azi că Tu grăiești prea mult în mijlocul poporului Tău. O, uită omul câtă nevoie ai Tu de mângâiere de la om. Era scris în Scripturi să vii cuvânt pe pământ și să Te numești Cuvântul lui Dumnezeu și că din gura Ta va ieși sabie ascuțită, cuvânt de strigare a omului la viață și cuvânt de pedeapsă pentru cei ce-Ți fac dureri mari acum, la sfârșit de timp.

O, popor al Mielușului lui Dumnezeu! Duhul meu striga cu durere în pustie ca să vină oamenii să mă audă și să-I ridic Domnului un popor pregătit, și a rămas pe pământ Evanghelia mea cea de atunci. Fariseii și cărturarii de azi, care-și zic înțelepți și care se rușinează să rostească adevărul acestui cuvânt, zic aceștia că s-a sfârșit duhul proorociei odată cu mine. O, să se uite aceștia în Scripturile cele de atunci și să vadă că eu am proorocit că va veni Domnul, și a venit, și am proorocit că-Și va curăți aria și își va aduna grâul în jitnițe, iar pleava o va pune în foc. O, nu s-a sfârșit proorocia odată cu mine, ci unii au fost proorocii cei de până la mine, iar cei de după mine au fost alții, căci ucenicii Domnului prooroceau, și au proorocit sfinți mulți apoi, și sunt scrise acestea.

O, popor îngrijit de Dumnezeu-Cuvântul, scoală-te și lucrează ca mine! Sculați-vă spre lucru, voi, cei din porți, să intre Domnul mereu la popor ca să-l pregătească Lui, și ridicați-vă și lucrați popor Domnului din cei ce vin și se apropie să-I fie Lui fii și învățați-i pocăința, ca și mine învățați-i, căci pocăința îi dă omului chip frumos, duh frumos. Doare la Dumnezeu nepocăința omului, iar voi sunteți la porți, și sunteți între Dumnezeu și om, și aveți dușmani, fiilor. O, ce durere! E mare la Dumnezeu această durere. Toate durerile care se zdrobesc în voi sunt de la duhul necredinței și al neumilinței celor ce lovesc în voi. O, iată în ce păcate cad cei ce nu stau frumos în duhul credinței sfinte! Cine nu stă cu Domnul așa pățește, și așa au pățit toți, și toți au lovit apoi în cei de care s-au despărțit, și rar creștin a stat cuminte și umilit pentru păcatele lui după ce a plecat din acest staul. Duhul umilit este cel ce vă ajută pe voi din voi, dar fiți înțelepți, fiilor mici, ca nu cumva printr-o așezare neînțeleaptă a voastră în duhul umilinței să micșorați lucrarea Duhului Sfânt, Care este în voi pentru împărțirea cuvântului, fiilor, și pentru viața cea hrănită a poporului sfințit. Vine peste oameni păcatul lepădării de credință, și trebuie să fie întărit în Domnul acest popor, și trebuie să se învețe el din zi în zi mai mult cu

sărăcia și cu puținul din toate, căci omul din lume își va vinde sufletul pentru o felie de pâine, pe care va fi s-o aibă sau nu, după ce va fi mărturisirea lui pentru Dumnezeu sau împotriva lui Dumnezeu. O, a căutat Domnul să-Și strângă poporul buchețele, căci vremea se tot grăbea să vină. O, pentru trup se teme omul, dar pentru duh ba. Fiți, dar, înțelepți și întăriți duhul și credința poporului sfințit, căci cei adăpostiți de vreme rea sunt îngrijiți de Domnul. Amin.

O, fii ai oamenilor! Eu, apostolul lui Iisus Hristos, Ioan Botezătorul, strig din cer la voi, pocăiți-vă! Aveți păcate vechi și noi. Vă trebuie credință în venirea Domnului spre voi, iar credința are putere să-L faceți pe Domnul să vă șteargă păcatele dacă nu veți mai sta în păcate. Veniți spre pocăință, căci timpul se face sul și nu mai aveți alt timp ca să veniți la viață. Să știți că tot ce este scris în Scripturi pentru venirea Domnului sunt cuvinte adevărate, iar cel ce nesocotește acest cuvânt, care curge din gura Domnului peste pământ, acela cade în osândă, căci vine lepădarea de credință, și omul va fi să aleagă.

O, nu uita, omule credincios, și tu, cel necredincios, o, nu uita că este scris în Scripturi că omul fărădelegii, care se arată la sfârșit, va fi nimic cu suflarea gurii Domnului. Iată proorocie împlinită! Acest cuvânt, care curge în zilele acestea din cer pe pământ, este suflarea gurii Domnului, lucrarea celei de a șaptea trâmbițe, lucrarea lui Dumnezeu-Cuvântul. O, iată de ce se războiește omul necredincios cu acest cuvânt și cu poporul cel de azi, credincios cuvântului acesta! Acest cuvânt va nimici cu suflarea lui fărădelegea, și pe omul care o acoperă pe ea să nu se vadă. Amin.

Iar Tu, Doamne, fii împlinitor, căci apostolii Tăi au proorocit aceasta pentru că Tu i-ai umplut pe ei cu putere de sus, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, Care îi ocrotește pe ai Tăi sub mantia Ta. Amin, amin, amin.

– O, poporul Meu, iată de ce omul fărădelegii își face rost de câini și îi învață să latre și îi învață să muște din pacea cea din mijlocul tău! Suflarea gurii Mele îl ustură pe el, îl strânge în legăturile lui, iar el este supărat. Tu însă stai tare în credință, căci Eu îți cer aceasta, și stai, tată, cuminte, căci Eu te ocrotesc fiindcă ești credincios. Caută să fii cu inima curată, căci aceasta înseamnă om cu mâinile curate, iar Eu te voi îngriji în toată vremea, dar să nu deznădăduiești pentru paza Mea de peste tine. Rămâi sub mantia Mea, căci tu ești mititel. Rămâi copil, ca să te pot ocroti. Rămâi lângă Mine, poporul Meu, căci toate se sfârșesc, și va rămâne Domnul și poporul Său. Amin, amin, amin.

O, aș mai sta cu tine în cuvânt, popor iubit, dar cei ce-Mi stau porți sunt slăbiți, sunt osteniți sub dureri de duh. Rămâi în duh de Bobotează, tată, căci Eu sunt cortul tău. Eu sunt Cel ce sunt, poporul Meu. Eu sunt. Amin.

07/20-01-2009